

til veterinær brug og skal fremsætte forslag om de efter rådets skøn fornødne ændringer i udvalget af sådanne lægemidler i den til enhver tid gældende farmakopé.

Kapitel III.

Dyrlægernes rettigheder.

§ 4. Ved dyrlægegerning forstås

a. at tage et dyr under behandling, når der er grund til at antage, at dyret eller den besætning, hvortil det hører, lider af en smitsom sygdom, hvorom anmeldelse skal indgives i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos husdyrene,

b. at tage andenmands dyr under behandling for nogen anden sygdom, til hvis behandling der kræves veterinær indsigt,

c. at tage dyr under behandling under anvendelse af lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept,

d. at udøve veterinær levnedsmiddelkontrol og veterinært levnedsmiddeltilsyn i henhold til den til enhver tid gældende lovgivning herom og

e. at udøve anden virksomhed, ved hvilken udnyttelsen af den veterinære uddannelse er det væsentlige.

Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation i henhold til § 5, stk. 1.

Stk. 3. Såfremt behovet for dyrlægehjælp under større epizootier ikke kan fyldestgøres af de autoriserede dyrlæger, kan veterinærdirektoratet efter bemyndigelse fra landbrugsministeriet meddele veterinærstuderende, der gennem mindst et år har fulgt den kliniske undervisning, midlertidig tilladelse til i en autoriseret dyrlæges tjeneste at bistå ved bekæmpelsen af epizootien.

Stk. 4. Landbrugsministeren kan efter indhentet udtalelse fra det veterinære sundhedsråd, landbrugsrådet, de samvirkende danske landboforeninger og de samvirkende danske husmandsforeninger og efter forhandling med den danske dyrlægeforening fastsætte bestemmelser, der åbner mulighed for, at personer uden veterinær uddannelse yder autoriserede dyrlæger tek-

nisk assistance under disses udøvelse af dyrlægegerning, der omfattes af bestemmelserne i stk. 1, b, c, d og e.

§ 5. Veterinærdirektoratet meddeler efter begæring autorisation som dyrlæge til den, der

a. har bestået veterinæreksamen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole eller har bestået veterinæreksamen ved Norges veterinærhøgskole, Oslo, kungl. veterinærhøgskolan, Stockholm, eller veterinærmedicinska högskolan, Helsingfors, og har gennemgået et kursus på den kgl. veterinær- og landbohøjskole i overensstemmelse med nærmere af veterinærdirektoratet fastsatte regler eller har bestået eksamen ved en statsanerkendt veterinærhøjskole eller et veterinært fakultet uden for Danmark, Finland, Norge og Sverige og har fulgt undervisningen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole og bestået en prøve i visse fag i det omfang, veterinærdirektoratet fastsætter i hvert enkelt tilfælde, samt behersker det danske, norske eller svenske sprog, og som

b. har aflagt et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 2. Veterinærdirektoratet kan efter erklæring fra det veterinære sundhedsråd og retslægerådet nægte at meddele en dyrlæge autorisation, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sinds sygdom, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol, euforiserende stoffer o. lign. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Landbrugsministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet offentliggør navnene på dyrlæger, der autoriseres i henhold til stk. 1.

§ 6. En dyrlæge må ikke uden særlig tilladelse betegne sig som specialist. En sådan tilladelse meddeles af veterinærdirektoratet efter indstilling fra et i medfør af stk. 3 nedsat specialistanævn.